

ROMAN

NİL'İN MELİKESİ

Hazreti
Asiye

SİBEL ERASLAN

NİL'İN MELİKESİ
HZ. ASİYE
Sibel Eraslan

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 2547
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 125

EDİTÖR
Neval Akbıyık

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Ağustos 2011, İstanbul

12. BASKI
Temmuz 2020, İstanbul

ISBN
ISBN 978-605-114-506-8

9 786051 145068

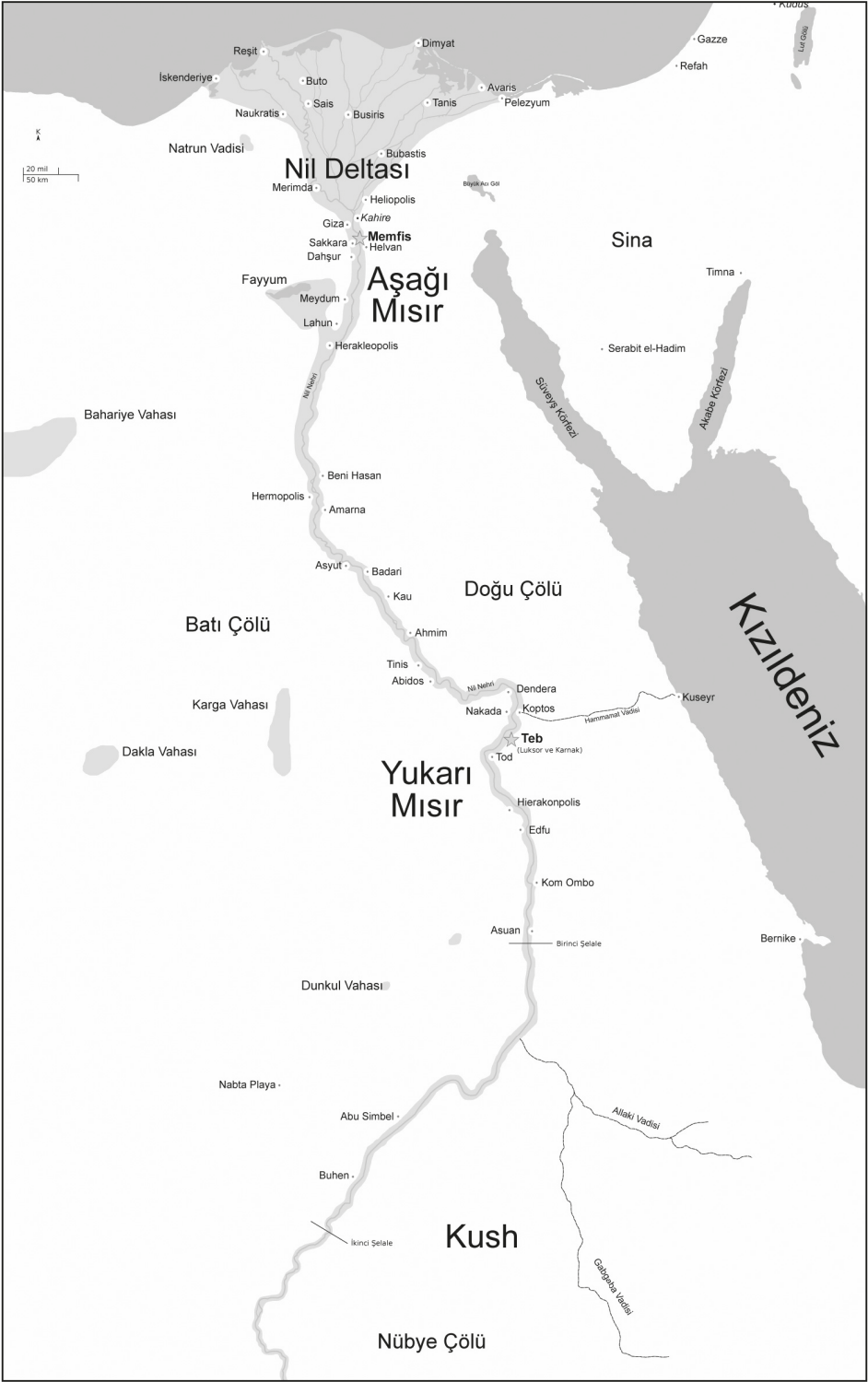
TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

20 mil
50 km

Nil Deltası

Aşağı Mısır

Yukarı Mısır

Kush

Natron Vadisi

Sina

Doğu Çölü

Batı Çölü

Kızıldeniz

Nübye Çölü

Reşit

Dimyat

Gazze

Iskenderiye

Buto

Refah

Naukratis

Sais

Avaris

Busiris

Tanis

Pelezyum

Bubastis

Merimda

Heliopolis

Giza

Kahire

Memfis

Sakkara

Helwan

Dahşur

Fayyum

Meydum

Lahun

Herakleopolis

Bahariye Vahası

Beni Hasan

Hermopolis

Amarna

Asyut

Badari

Kau

Ahmim

Karga Vahası

Dakla Vahası

Teb

(Lüksor ve Karnak)

Tod

Hierakonpolis

Edfu

Kom Ombo

Asuan

Birinci Şelale

Bernike

Dunkul Vahası

Nabta Playa

Abu Simbel

Buhen

İkinci Şelale

Kush

Altaki Vadisi

Gahaplan Vadisi

KUM MENKİBESİ

Evvel zaman içinde...

*Yerleri ve Gökleri altı günde yarattıktan sonra Yüce Rab,
Yedinci Günü, hiç bitmeyecek sandık biz...
Çünkü insan, aceleci ve unuttandır...*

Evvel zaman içinde...

*Aceleci ve unutkan olmayanları da vardı yaratılmışların...
Sözü önce onlara emanet etmeyi diledi Yüce Rab...
Dağlara...
Yeryüzünde, onlardan başka kimse yoktu...*

*Emanet kaderi, değer değmez yalçın dorukların tepelerine,
Büyük bir heyecan sarsıntısıyla başladılar çatırdamaya...
Henüz o yüksek doruklarında bir tek şahin bile kanat açmamış,
Henüz o yüksek doruklar, hiçbir haritaya çizilmemişken,
Ve dağların başları, henüz birinci göklerle bitişikken...
Büyük bir mahcubiyet infilakıyla başladılar çatırdamaya...*

*Dağlar, emaneti kaldıramamış,
Yükün ağırlığı altında bel bükmüşlerdi...*

Muazzam bir aşk zelzelesiydi dağların yaşadığı,
Başları, paramparça dökülürken,
Bedenleri de bu aşk telaşına tahammül edemeyip yarılmaya
başladı...

Yerin altına kadar inen ne kadar sağlam kolları ve kökleri varsa,
Onlar da tek tek kopup, tel tel dökülmeye durdu...

Evvel zaman içinde...

Başı göklere bitişik o yüce dağlar,
Aşk emanetine tahammül edemeyerek paramparça oldular...
Yıkıldılar...

Unufak olup, koskoca bir kumsala dönüştüler,
Sahraya...

Aşk; dağı önce kuma, sonra kumsaldan da çöle çevirdi...
Ermişlerdendir sahradaki her bir kum tanesi, gözünde yaş
tükenmiş,

Çok ağladılar, çok ağladılar da gözleri bitti hepsinin,
Sonra yanmaya başladılar,
Sonra kavruldular,
Daha sonraysa sustular...

Evvel zaman içinde...

Onların tevekkülle ve yeminlerini hiç bozmadan susuşları,
Yüce Rabbin aziz bir ikramıyla karşılık buldu...

Evvel zaman içinde...

Dört Cennet Nehirleri'nin ilki olan Nil'i...
Sidretü'l Munteha'nın ayak uçlarındaki gözesinden,
Yeryüzüne sarkıtmayı murat etti Yüce Sahibi...

Evvel zaman içinde...

Nil, göklerden sarkarak, sahradaki dilsiz dervişlere selam getirdi...

Bir alın yazısı gibi, aşktan şerha şerha yarılmış dağların ortasından akmaya başladı...

Ahir zaman içinde...

Aceleci ve unutkan, küçük bir kız,

Çocukken düşlerine giren çöllere,

“Bir gün masalınızı yazarsam, belki bu kadar çok yanmazsınız,

Belki sizi birazcık da olsa oyalayabilirim” dedi...

Evvel Ahir zaman içinde,

Hayat ve edebiyat, bir teselli, bir oylanma olarak kaldı...

I. LEVHA:

İmparator Akhenaton'un Son Günü...

Amarna'daki mistik başkent Akhenaton'un tepelerinde ılık bir kış ikindisi...

Evrenin asla yatışıp durulmayacağını idrak etmesi için belki de ölüme bu kadar yakın olması gerekiyordu. O, dünyada her şey denebilecek kadar çok şeyi denemiş ama bitirememiş, gücün zirvelerinde pek çok kaydırdıktan fırladıktan sonra, her seferinde yere düşeceğini elbette öğrenmiş bir kraldı. “Ne garip!” dedi kendi kendine... “Demek böyle oluyormuş. Demek bir kralı hürriyet, yani gerçek anlamıyla hürriyet ancak ölümünde selamlarmış. Öyleyse selam olsun!” derken bile... Gözleri, tatlı ikinci mahmurluğu içinde dingin bir deniz gibi sallanan buğday tarlalarına takılıyordu. “Ölürken bile” dedi kendi kendine, güldü haline acıyla... “Gözlerimden biri, hep başaklara takılı kalacak ve hiç kapanmayacak tam anlamıyla.”

“Göz bu...” dedi. “Hiç yatışmayacak.”

Güneş Kral derlerdi Akhenaton'a, bir çocuk gibi hür hissediyordu bugün kendini. Tıpkı çocukluk dualarındaki gibi, çiçek açmış ağaç dallarının kokusuyla vurmuştu ölümün kapıda olduğu bilgisi yüzüne...

Tahta çıkan her yeni kralın, yeni bir ölüler kitabesi kaleme al-dırması âdettendi. Ama Akhenaton, annesinin ona seslendiği şekliyle Akhen... Kral Akhen, diğerlerinden farklıydı, duaları da öyleydi ve onun hattatlarıyla nakkaşları da diğerleri gibi değildi, yani daha evvelkilere benzemezdi onlar...

Akhen ve Amarna'daki yoldaşları, ne Memfis ne de Teb'deki karmaşaya kulak asmışlardı. Onlar, bir ve tek olan, yaşamın hakiki yaratıcısı, dirimin ve sonsuzluğun sahibi tek tanrıya gönül vermiş, cesur lakin yalnız kimselerdi. Akhen, kendisi gibi kral olan babasının izini takip etmiş, başrahip ve kâhinler sınıfını, uzak imar işlerine tayin ederek uzaklaştırmış, ardından da alçakgönüllü ve perhizkâr bir hayata yönelmişti Amarna'da kurduğu yeni başkentinde... Sabırlı ustalarıyla ve azimle sildirttiği güçlü putların isimlerini terk etmiş, toplum olarak bir ve tek olana dönmüşlerdi yüzlerini... Amarna'daki turkuaz ve zümrüt yeşili duvarlara kazıttığı münacatı okuyordu işte bu ilik kış ikindisinde büyük Kral Akhen...

Aton, uludur, birdir, tektir.

O'ndan başkası yoktur.

Bir tanedir,

O'dur her varlığı yaratan

Bir ruhtur Aton, görünmeyen bir ruh...

Ta başlangıçta vardı Aton,

Tek varlıktı O.

Hiçbir şey yokken O vardı.

Her şeyi O yarattı

Ezelden beri süregelen varlığı,

Ebediyete kadar sürecek,

Gizlidir Aton, kimse görmemiştir O'nu.

İnsanlara ve yarattıklarına sır kalır her zaman."

Akhen, tam da bu duayı okurken hissetti ölüm meleğinin nefeslerini omuzları hizasında...

Büyük ihtimalle, “*Bildi ve tanıdı o anda; ölümün artık kapıda olduğunu*” diye beyitler yazacaklardı nakkaşlar onun ardından... Gerçi, ölümün bu ılık kış ikindisinde böylesine ustaca, dostça, yavaşça geleceğine, biraz hayret etmedi de değil. Zira ölüm, çocukluğundan bu yana hep hayalini kurduğu şekilde, yüzlerce atlının çektiği görkemli bir kadirge halinde, göklerden aşağı yüzerek dayanmamıştı kapısına... Sırtındaki ince hırkayla, yalınayak, mütevazı bir çöl dervişi gibi, tüm şehir nöbetçilerini atlatarak içeri süzülen bu ölüm duygusu, tüm ruhunu yakalayivermişti şu dakikalarda...

Ilık ve güneşli bir öğleden sonra, aylardır çekildiği Tenhalıklar Tepesi'ndeki kayalıkların ardından, Delta istikametine doğru bakarken, Nil'den esen ıtır kokulu rüzgâr fısıldayıvermişti ona, vaktinin dolduğunu... Ölümü, tepesindeki tuğlarda otuz ayrı tavuşunun tüyleri sarkan, o parlak miğferi, keskin mahmuzlarıyla göz kamaştıran ve üzerinde çift başlı karayılan armasıyla sağlam zırhını giyinmiş mağrur kumandan olarak düşlemişti bugüne değin... Oysa hiç de öyle değildi...

Ertelenmiş bir kavuşma değildi ölüm... Doğumla birlikte doğandı bu hayata...

Çat kapı yanımızda değil... An ben an alınımızın şakında...

Ölüm; sanki Nil Nehri gibi, uzun ve sabırlı çöl yollarının nice gündüzünde kızarmış, yanmış, çok şey öğrenmiş, uzun ve rikkatli nice gecesinde çokça ağlamış, zorlukla karar kılabilmiş ve fazlasıyla da susmuş haliyle, bir insan gibi, görmüş geçirmiş bir dost gibi yaklaştı Güneş Kral'a. Tıpkı ilahinin dediği gibiydi her şey: “*Bildi ve tanıdı o anda; ölümün artık kapıda olduğunu...*” Sırtını kuş tüyünden bir kılıf gibi sarmalayan bu ılık öğleden sonra havasının, bir vedalaşma olduğunu hemen anlayıverdi ince

sezgili Kral... Omuzlarındaki bu ılık veda eli, kısa zaman önce kaybettiği ve iki aydır Tenhalıklar Tepesi'nde yasını tuttuğu eşi, sevgilisi, biricik Kraliçesi Patare'yi hatırlattı...

“Kuzeyden Gelen Gelin” derdi ona soylular.

İnce, uzun ve asla sırrını ele vermez hüznlerle yükselen boynu, aklının tüm parlaklığını ortaya koyan geniş alnı, antimona belirginleştirilmeye ihtiyaç duymayan o iri ve çekik simsiyah gözleri, sezgi ve uyumun tüm kavisleriyle kıvama ermiş burnu, ilk bakışta hemen herkesin İmparator'dan daha uzun bulacağı boyu posu, herhangi bir ağartıcı pudraya ihtiyaç duymayan bembeyaz teniyle...

Ama en çok da dost canlısı ve cesur kişiliğiyle, diğer kadınlarının ve İmparatorluk Haremi'nin içinde hep önde olan ve asla diğerleriyle kıyaslanmayacak Kuzeyden Gelen Kraliçesi'ni hatırladı.

Bir deniz kuşu ritmiyle okuduğu tatlı ama kederli ilahileri, geldiği uzak diyarlardan inci tanesi gibi döktüğü menkıbeleri, yeni harfleri ve yeni dilleri öğrenmeye yatkınlığını, cömertliğini ve konukseverliğini, hep bir oğul vermek kaygısıyla dünyaya getirdiği kızlarını, onları bir prensesten çok birer kral naibi veya kumandan gibi özenle yetiştirişini hatırladı.

Ve Kraliçesi'yle arasındaki aşk ve sadakat mührünü buluşturan baba yadigârı Elçi Yusuf'u da anımsayınca, burnunun direği sızladı. Nil istikametinden vuran tatlı rüzgâr, o güzel günleri geri getirmiş, gözlerini yaşartmıştı...

Sırtını yasladığı ve birer acayip peri bacası gibi çevresini kuşatan bu beyaz renkli tepeyle sevdikleri arasında bir omuzluk mesafe varmış gibi geldi bir an... “Omzumla bir dokunursem, sanki dünyadaki tüm duvarları aşacakmışım gibi, ışığın yönü değişip, burasıyla orasının ayrılığı kalkacakmış gibi, Kraliçe'ye ve Elçi'ye kavuşacakmışım gibi” diye iç geçirdi Güneş Kral... Sevdikleri, yakınında değildi. Özlemiyle kavrulduğu tüm kişiler uzaktaydı,

göçüp gitmişlerdi. Ama ne gariptir ki bir nefes kadar içinde ve dipdiriydiler aynı anda. Hiç gitmemişler gibi. Hep buradaymışlar gibi sevmişti onları. Sevgi şayet içten ve arı duruysa, sonsuzluk hediyesini bahşediyordu Rab o sevgiye... Mesafe ve ayrılık kalıyor, ruhlar tüm bedeni engellere rağmen kucaklaşıyordu. Ten, kavuşamamanın acısıyla yanıp kavrulsa da ruh, tüm mâniaları aşılıyordu.

“İşte yatışmazlık” dedi Kral... “Ateş, toprağa saplanmaya görsün, onu yakar ve kül eder. Tene saplanan aşk da böyledir. Külleri havaya ve yele savrulan toprağın muradıysa suya varmak olur bundan sonrasında... Çok yandık, çok tüttük, nice memleketlere, nice aşklara sürdük ordumuzu, şimdise sıra dünyanın en alçakgönüllü unsuru olan suya geldi. Her hayatın sonunda bir su kenarına varır biz fanilerin yolu. Kader bizi eritsin Rabbin bağışlayıcı katında. Umudumuz, dünya cehenneminden çıkarak cennet sularında yıkanabilmeye dairdir. Yüce Rab, suyuna kavuştursun, su burcuna, Nil Nehri'nin içine yazsın ismimizi...”

Genç sırdaşı Apa'ya seslendi:

“Apa! Apa-Aton!”

“Buyursunlar Efendimiz...”

“Yanıma yaklaş Apa! Tam durduğum yere... Nefesin, kulağıma degecek kadar yaklaş yanıma ve ayağını ayağımın üzerine bas. Çekinme, emrimi yerine getir, ayağını ayağımın üzerine basıp, ne gördüğünü söyle bana!”

Güneş Kral'a aşk derecesinde sadakat duyan genç yaver, omzu omzuna degecek kadar yanaşabildiği ve ancak emri üzerine, yüreği titreyerek basabildiği İmparator'un üzengeye dönmüş ayağı üzerinden baktı ufuklara... Ve Efendisinin işaret ettiği yöne bakar bakmaz da irkildi gördüklerinden... Endişe ve keder, iki kaşının arasına birer zıpkın gibi saplandı...

Kekeleyerek; “Akhen...” diye inledi gördükleri karşısında... Güneş Kral’a küçük ismiyle hitap edebilecek kimse kalmamıştı dünyada Apa’dan başka. Ona “Akhen” diye hitap ettiğinde, bunun; “olanlar olmuş” veya “eyvah” anlamında bir ünlem manasına geldiğini sadece ikisi bilirdi...

“Akhen... Efendimiz... Alaylar halinde bize doğru yaklaşan parlak miğferler görüyorum. Bahar aylarının seher vaktinde Nil’deki İkinci Şelale’yi boylu boyunca kaplayan gümüş renkli alabalıkların sürüsü gibi... Parlak miğferli mahir savaşçılardan oluşan gür sesli bir düşman alayı bu... Düzenli taburlar halinde; bir kısmı yaya, diğer kısmı süvari alayları halinde hiç durmadan akarak ilerliyorlar. Hemen artlarında, som altından asalarını göklere doğru kaldırarak yürüyen hiddetli rahipler... Bellerinde palalar ve ellerinde çevirdikleri gürzlerle gelen uzun boylu ve gazez yüklü azatlılar... Nice silahlandırılmış köleye kahırlı kırbaç ve topuzlarıyla yön veren zalim bezirgânlar... Omuzlarında kazmalarıyla marşlar eşliğinde koşuşan tünel açıcılar... Devasa mancınıklar... Kuleyi andıran cüsseleriyle, boyunlarından yetmişer adet organla tutulmuş, iki adımda bir durup yeri göğü inleterek uluyan, besbelli ki tepegöz ikiz troller... Ve onlara yol gösteren, yüzlerini ölüm kehanetlerine göre boyamış korkunç büyücüler... Ay tutulması için kurban kesen kâhinler... Savaş için terbiye gördükleri aşikâr, kafası kılı, bedeni kızıl, üç büyük azgın fil... Kim bilir kaç kişiyi parçalayıp yuttukları belirsiz, kükredikçe dişlerinden kan damlayan savaş arslanları... Ve binbir hilekâr belalı işi çevirmekle namlı sihirbazlar alayı... Yılan oynatıcılar loncasından yüzlerce aşağılık adamın üfürdüğü zilli zurnalar eşliğinde kıvrıla kıvrıla süzülen ejderha soyundan tiksindirici yılanlarıyla... Mezar kazıcılar, lağımçılar, ganimet simsarları, yangıncılar, iksirciler, zehir ustaları, tuğla örücüler, ellerinde keskin oraklarıyla yürüyen kamış biçiciler...

Akhen... Akhen... Bunu söylemeye dilim varmıyor ama...

Sizi almaya geliyorlar Efendimiz...”

Genç Apa, ağlıyordu bunları söylerken.

Hayatının veda demine geldiğinden emin, maharetli bir uzun yol kaptanı edasıyla gülümsedi Güneş Kral. Demek bindiği kalyonun yelkenleri, ilk rüzgârlarla şişmeye başlamıştı. Demek, geminin demir alma vakti gelip çatmıştı...

“Yeter çocuk! Şimdi bizden uzaklaşabilirsin...”

Titremesi hâlâ devam eden genç yardımcısına merhametle bakarken Aton'un sadık hizmetkârı Akhen... Bir kraldan çok, baba gibiydi o anda...

“Apa!” dedi, eliyle boşver manasında bir yarım daire çizerek, ki onu şimdiye kadar kimse bu halde görmemişti. “Apa! Haydi kendine gel! Merhamet, oğullara değil, atalara haktır. Şimdi bizden uzaklaştın, olduğun yerden bir kere daha bak aynı yöne, haydi... Ne gördüğünü anlat!”

Kral'la yine aynı hizadaydı gerçi delikanlı ama yaklaşık iki kulaç kadar batı tarafındaydı Haşmetmeap Hazretleri'nin. Nil istikametine doğru yeniden baktı, az önceki dehşetli görüntünün yeniden kendisini esir alacağını zannederek, ürküntü ve kederle... Ne ki bakışlarının henüz ilk dakikasında, yüzü sevinç ışıklarıyla aydınlanmış, az evvelki tedirginliği, sevinç ve coşkuya devredivermişi yerini:

“Akhen... Ulu Efendimiz... Melekler ve onların ellerinden tuttuğu, aydınlık yüzlü çocuklar görüyorum. Ortalarında yeşil kadife harmaniler içinde, ak saçları ıslak ve beline kadar uzanmış, ak sakallarının her bir telinde gümüş simler parlayan, koluna astığı sazdan örülme bir sepette çırpınarak oynayan Nil alabalıklarının sevecenlikle yatıştırılmaya çalışan bir ihtiyar bilge var. İsminin Zamanın Efendisi olduğunu her nasılsa hissettiğim bu ihtiyar bey, etrafındaki çocuklarla ilahiler söylüyor, kanatlarını binbir renkli tüyleriyle yekpare açmış otuz adet kurumlu ibis kuşu,

önlerinde kendilerine riyaset eden bilge Hüdhüd'ü takip ediyor, İdris Peygamber'in muhibbi terzi alayları, pırlantadan iğnelerini havaya kaldırarak resmigeçit yaparken, göklerden yağmur sicimleri gibi sarkan mavi renkli ipek ibrişimler binlerce küçük kanatlı melek tarafından iğnelere takılıyor, Yusuf Peygamber'i yediğine dair hakkında yalanlar isnat edilen kurt, başındaki sadakat tacıyla arz-ı endam ediyor, yüzlerce ak koyunun arasında barış içinde yürüyor, menkıbelerde anlatılan gül yüzlü genç mektupçulardan kurulmuş bir esenlik taburu, dualarla sırtladıkları bir gömleği taşıyor, ki üzerinde 'Elçi Yusuf'un gönüllere şifa veren kutlu mintanıdır' şeklinde bir ibare yazılı... Bu harfleri ve yazıları size tam olarak anlatamam Efendimiz. Bu dil, bilmediğim bir lisanda yazılı olduğu halde ben dahi bilmiyorum şu anda nasıl okuduğumu... Efendimiz, bana öyle geliyor ki şu anda gördüklerimden sonra, benim bu dünyada başkaca bir şey daha görmeme gerek kalmamıştır. Yine öyle zannederim ki Zamanların Efendisi'nin himmetiyle bana tüm dillerin ve harflerin sırlı ülkesi açılmıştır. Gözlerim sanki bitmiştir. Sanki bir aynanın içinde kalbimi yıkanan birtakım kudretli eller var, ki 'Gözün bitti, ruhun başladı' diyor azametli bir ses... Efendimiz, galiba veda ediyoruz bu vadiye, galiba yeni bir sahra açılıyor önümüze..."

Gülümseyerek ve başını sallayarak dinliyordu Apa'yı Güneş Kral Akhenaton...

"Ah Apa... Evladım ve sadık kardeşim... İşte şimdi anladın tüm hakikati. Az evvel, bana omzunun değdiği o anda gördüklerinle, şimdi anlattıkların, aynı yerde görülen iki ayrı rüya gibidir. Veya aynı rüyanın iki ayrı kıyısı gibidir... Bir kralın durduğu yerden baktığında dünya bir savaş meydanı, gözünün gidebildiği her ufuk yekpare bir cenk arsası gibidir. Kralın düşmanı elbette dostundan çok ve azimdir. O, dünyanın en lanetli yerinde durduğunu gayet iyi bilen bir bedbahttır, onun tacı ve tahtı vefasızlık abidesi, onun sarayı hakiki evsizlik, onun kâşaneleri ihanet ve

yanılığdır. İnşa ettiği mabetlerin her biri, sırttan saplanmış hançerlerle, aleyhine içilmiş ölüm yeminleriyle yükselir...

Oysa bir reaya, oysa bir tebaa için her şey ne kadar da farklıdır. O kavuşamadığı sevgilisine için için yanan bir âşık kadar temiz ve pak düşlerle doludur. Kralın durduğu yer ne kadar karanlık ve zahmetliyse, ona sadık tebaanın durduğu yer, bir o kadar aydınlık ve esenliklerle doludur... Sevgili, ayrılıkta ve zulmette durur, onun yeri ıstıraplıdır... Âşıkça, gözyaşından kurduğu saraydan bakar kâinata, onun gözünün seli, tüm siyahlarını yıkayıp ağartmıştır hayatın. O meleklerin dilini bilir bu sevdadan dolayı, kalp gözü açıktır... Ah Apa... Veda dedin... Doğrudur... Dostumuz ölüm, bundan sonra yol arkadaşımızdır... Yasımı değil, öğüdümü tutasın... Felek, gözlerini aldı diye sakın ona güvenme, aldığıнын yerine her zaman daha iyisini koyan Kutlu Tanrı'ya dayan... Akhen bir kraldı. Elçi Yusuf'un ve ona inanan babalarının yolundaydı. Hiçbir zaman Mısır'ın çok tanrılı panteonunda olmadı gözleri. Akhen, Tek Tanrı'ya inandı. Oysa az evvel gördüklerin... Yani Mısır'ın binbir tanrılı orduları, Kral Akhen'in adını ve inandığı Tek Tanrı olan Aton'un ismini, yeryüzünden silmeye kalkacaklar...

Şehirlerimi, mescitlerimi, duagâhlarımı, mizbahlarımı, sunaklarımı, kitabelerimi, kabristanlarımı, Nil'den bereket taşıyan su arklarımı, çeşmelerimi ve palmiyelerimi kırıp döküp, söküp atacaktı benden sonra gelenler...

Yusuf Peygamber'in vasiyetlerini, benim ilahi ve şiirlerimi çiğneyecek parlak miğferli komutanlar gelecek...

Amon ve diğer tanrı arkadaşlarını küstürdüğümü düşünen kindar rahipler, şeytan başlıklı asalarını havaya kaldırarak lanetler okuyacak. Ailem ve sülalem dağıtılacak, hazinem tarumar edilip, ejderhalara yem edilecek...

Apa... Genç Apa... Tüm bu talan ve felaketlerden sen kalacaksın geriye. 'Kâfir Kralın Kör Bilgesi' diyecekler adına. Sakın

üzülmeyesin. Sakın kederlenmeyesin. Dünyanın hali budur işte Apacığım... Küçükken İmparatorluk Okulu'nda ezberlediğimiz ilk tekerlemedeki gibidir kâinatın özeti: 'Bir varmış... Bir yokmuş...'

Ah Apa! Bu toprak, kim bilir kaç kral gördü de kaçını unuttu, yedi, bitirdi... Yusuf Peygamber'in ve onun hizmetkârı olan Akhen'in vasiyetini, sana emanet edilecek çocuklarda ara...

Unutma! Her çocuk bir haberdır Tanrı'dan...

Akıbetleri ne olursa olsun, sen onları birer Tanrı habercisi olarak gayretle sakın, tedbirle öğret, sabırla yetiştir... Umulur ki aralarından biri çıkar, işte o bir çocuk, *Nil Nehri'nden, suların kalbinden* tutup çıkarır hakikati...

II. LEVHA...

Öksürüklere boğuluyordu Komutan Haramheb...

“Kâfir Kralın Kör Hademesi’ne gün gelip de ihtiyacımız olacağı, hiç aklımıza gelmezdi!”

Ahkenaton’un hüküm yılları içinde muhaliflerce biriktirilmiş, bileylenmiş, gizli gizli yetiştirilmiş tüm itirazlar, Haramheb’in ihtilalci kişiliğiyle kıvamına ermişti yıllar içinde. Kral Akhenaton’un başa geçer geçmez sürgüne yollattığı kâhinlerin, yıllar içinde kendisine ve kraliyetine karşı büyüttüğü hıncın simgesi gibiydi onun keskin kılıncı... Kral, önceki Mısır payitahtlarında yaşamayı reddettiği gibi önceki kralların inançlarına da yüz vermemişti yıllar yılı. Eskinin başkentleri olan Teb ve Memfis terk edilmiş, tek tanrı inancının simgesi Amarna’da yeni bir medeniyet kurulmuştu... Ama işte, su uyur düşman uyumaz derler... İhtilalci komutan Haramheb, gözden düşmüş kâhinlerin uzun yıllar devam eden dolduruşlarıyla kabarak, Amarna’yı yıkmaya gelmişti...

Kendisi gibi talan ustası birlikleriyle, Akhen’in gözden düşürdüğü eski başkent Teb’in metruk höyük ve tapınaklarında yıllarca beslenmiş, pusu kurmuş, palazlanarak çıkmıştı yollara. Akhen’in Amarna’yı başkent ilan etmesinden sonra Memfis’teki rahip ve

aristokratlar, kadim başkentlerden olan Teb şehriyle irtibatlarını hiç koparmamışlardı. Memfis ve Teb kentlerinin arasında adeta saklı bir cennet, Elçi Yusuf günlerini anımsatan bir kent görünümündeki Amarna, yıllar içinde biriktirilmiş kinden habersiz, enginar yaprakları ve nilüfer çiçekleri arasında uyuyakalmıştı sanki bu kin senelerinde...

İşte günü gelmişti; Haramheb ve serkeş takımının düştüğü yol, metruk Teb'in ve terk edilmiş eski tanrıların öcü gibi vuruyordu Amarna'daki tek tanrılı Aton şehrine... Ahken, iyi ki zamanında teslim etmişti ruhunu, iyi ki Haramheb ve talancılarının kutsal kent Amarna'ya neler yaptığını görmemişti Güneş Kral...

Şehre dört bir koldan akın düzenleyen Haramheb ve ordusu, tüm engelleri yutan tunçtan bir sel gibi Aton şehrini yakıp yıkmış, imparatorluğun merkez üssünü kısı kıvrak ele geçirmiş, Akhen'den sonra ülke yönetimine riyaset eden damatları ve kurmayları kılınçtan geçirerek, geriye kalan kadın ve çocukları ise zincirleyerek kendisine köle etmişti.

Sadece soylular değil, Amarna'nın hizmetindeki tüm kastlar, sanatkâr çevreler, köylüler, çiftçiler, Hz. Yusuf zamanında önce Goşen'e, daha sonraysa tüm Mısır'a yayılmış İbraniler, her yaşta Amarna halkı da ya öldürülmüş ya zincire vurulmuştu...

Akhen'in gözden düşürüp, adını tüm kutsal tabletlerden kazıttığı kadim Mısır Tanrısı "Amon-Ra'nın kehaneti" diyordu baskıncılar kendi yaptıklarına...

Onlar, kehanetin görevlendirdiği askerlerdi kendi bakış açlarına göre...

Şimdi sıra onlardaydı...

"Kâfir Kral" dedikleri Ahken, Mısır'ın çok tanrılı dinini reddederek büyük bir suç işlemişti, şimdi cezasını çekmeliydi. Onun

uydurduğu, güya Tek Tanrı olan Aton, tüm yazıtlardan, tüm türbe ve höyüklerden, resmi kâğıtlardan derhal silinmeli, kazınmalı ve hatta en iyisi, derhal unutulmalıydı... Hiç olmamışa çevrilmeliydi. Hiç olmamışa çevirmek, Mısır tarihinin kaydını tutan kâtiplerin en iyi bildiği işlerdendi aslında. Bağdaş kurarak oturdukları kitabet dairelerinde, kulaklarına sıkıştırdıkları kamışları ve riyakârca gülümseyen simalarıyla hep önlerindeki levhalara bakardı bu kâtipler... Zaman onların oyuncağı gibiydi adeta. Zamanı, buyruğu altında oldukları kralın istediği şekilde yazar, istediği şekilde kaydederlerdi. Mısır'ın tarihi, siyasi unutkanlıklar üzerinden kayda geçirilirken, sır ve bilmece gibi duran tüm kayıtlar, nice hakikati saklayan birer perde gibi inerti asırların üzerine... Özenle örterlerdi hakikati kâtipler... Özenle ve sanatın binbir hilesiyle örterlerdi... Kral Akhen ve Elçi Yusuf ve onlardan sonra tek tanrı inancını sürdürecektüm unsurlar da Mısır'ın yazılı zihninden kazanacaktı bu şekilde. Yazının söze karşı verdiği bir savaştı bu aslında. Yazı, sözü örtüp kapatacağına, yok edeceğine, sözü unutturacağına and içmişti bir kere. Yazının verdiği iktidar gücüyle sarhoş olan krallar ve kâtipleri, zannetmekteydiler ki, kaderi yazan kendileridir... Oysa Kalem'i de var eden Söz'dü... Ve Söz, yazıdan önceydi... Yazıdan sonraya da kalacak olan ancak Söz...

İlahi söze savaş açmış fani yazıların hikâyesiydi Mısır'ınkisi...

Dışarıdan bakıldığında bir din savaşı gibi duran bu iç hadise, Mısır'ı yönetmeye alışmış rahip ve soylu çevresinin güç hesaplaşmasından başka bir şey değildi aslında. Kral Akhen, babasının başlattığı devlet yönetimi anlayışını devam ettirerek, imparatorluk üzerinde güç iddia eden ruhban aristokrasinin baskısını def etmeyi planlamış ve bunda gayet başarılı olmuştu. Ne ki Mısır'ın "hiç uyumaz" dediği Nil Nehri gibi, eski inançlar ve

alışkanlıklar da uyumamış, hatta göz bile kırpmadan, uygun zamanın gelmesini beklemişlerdi.

Ve Amarna... Devrilmişti... Kral Akhen'in altın kakmalı Kraliyet Sandalı'nda dinlediği Güneş Kenti masalı, Nil Nehri'nin sularına gömülmüştü sonunda...

Bundan sonra, Mısır medeniyetinin seyir defterini tutmakla ünlü arşiv kâtiplerinin hiçbiri, Amarna'dan ve Güneş Kral'dan bahsedemeyecekti asla. Arşiv kâtiplerinin geleceğe yolladığı birer mektup hükmündeki tomarlarca papirüs, sıra Akhen ve Tanrısı Aton'a geldiğinde, korkudan titreyip susacaklar, kalem takımlarını ısırip kıracaklardı... Bağdaş kurup oturdukları yazı divanlarında, ciddiyetle kaleme aldıkları tarihi vakaları not ederken, sıra ne zaman 'Kâfir Kral'a gelse, parmaklarının uçlarına kadar titreyip, el kesme cezasına uğrayacakları korkusuna kapılacaklardı... Arşiv kâtiplerinin, kesik elleriyle dolu höyükler, zamana dair aktarımın, Mısır rahiplerince nasıl da yakinen takip edildiğinin birer nişanesiydi.

Zaman, Mısır'da yazı aracılığıyla zapt edilirdi. Bu yüzden kâtipler, 'zamanın hizmetkârları' olarak anılırdı ve yaptıkları iş, hem devlet hem de din nazarında kutsaldı... Değişik ve nice zorlu terbiyeden sonra geçilirdi kalem takımlarının başına.

Yürümeye başladıkları günlerde kâtiplik loncasına kaydedilen yazıcı çocuklara, ilk günlerde kalem takımlarının nasıl taşınacağı öğretilirdi. Mürekkep, hokka, değişik boyutlarda kesilmiş saz uçları, yine kalem olarak kullanılan sülün ve tavuskuşu telekleri, tavşanayakları, mühür taşları gibi pek çok parçanın oluşturduğu kalemdanlıkların düzenli bir şekilde taşınması için yıllarını verirdi arşiv kâtipleri loncasının çocukları...

Bu arada nefes terbiyesinden geçirilirlerdi. Diğer Mısır çocukları gibi öyle serbestçe ve hızlı nefes alıp vermeleri daha ilk günden itibaren yasaklandı. Akıllarına estiği zaman koşup terleme hakları yoktu, heyecan ve öksürük, arşiv kâtipleri loncasının en sakıncalı bulduğu alışkanlıklardandı... Bir harfi çizmeye başladıklarında önce geniş bir nefes alır, sonra onu sıkıca tutarak, harf bitinceye kadar salıvermezlerdi ki elleri titremesin. Buna “harf kararı” derdi ustalar. Nefes kontrolü, yazı için her şey demektir... Bir harfi yazarken, sadece bir kez nefes alıp verme hakkı olan arşiv kâtibi çırakları, zamanla bu işin erbabı olurlardı ki Kâtipler Piri olan büyük sanatkârların, bir tableti baştan sona nefes almadan yazıp bitirdiklerine dair kutsal efsaneler yayılırdı kulaktan kulağa...

Ah Aton, Ah Ahken... Onların adı her geçtiğinde nefesleri ve elleri titreyerek yazısını bozan kaç kâtibin elinin kesilmesine sebep olmuşlardı... Bu korku o kadar işleyecekti ki zamanla kâtiplerin gönlüne... Resmi tabletlerde ne tanrı Aton'un ne de Kral Akhen'in adına rastlanacaktı bir daha...

Zorbaca uygulanan bu yasak, zamanı, dilsizliğe mahkûm edecekti...

...

Haramheb ve kendisi gibi zorbalardan oluşan ordusu, naralar atarak daldıkları Aton kentinin altını üstüne getirmiş, mezarlıklara kadar yağmalamış, buğday depolarını ve merkezi siloları ateşe vermiş, geniş sulama arklarını, uçsuz bucaksız hurma bahçelerini, denizi andıran başak tarlaları ile bereketlendirilmiş tarım arazilerini yakıp yıkmış, tapınakları ve anıtları imha etmiş, tek tanrılı Aton inancının simgesi olan tüm güneş kurslarını ortadan kaldırmıştı...

Resmi yazışmaların, diplomatik belgelerin bulunduğu kütüphane-
nedeki yangınsa bir haftadan önce sönmemiş, talihsiz Amarna
şehrinin göğü, tam yedi gün yedi gece isten dumandan simsiyah
kesilmiş, yakılan tomarlarca papirüsün külü, tüm şehrin üzerine
kırçıl bir yas örtüsü sermişti...

Çocuklardan birisidir zannedildiği için yanlışlıkla sağ bırakılan
Kral Akhen'in damatlarından en zayıf ve hasta mizaçlısı Kuzey
Prensi ise zorba komutan Haramheb'in kurtuluş umudu haline
gelivermişti. Çünkü onun Amarna'daki kanlı zaferinden sonra
hızını alamayarak kendilerine de asi geleceğinden kuşkulanan
Memfis Kâhinleri, derhal ihtilali sonlandırarak, yasal kraliyet
varisini huzurlarına, yani eski başkente getirmesi talimatını ver-
mişlerdi...

Başından ve ayağından ciddi kılıç darbeleri alan genç Prens,
ihtilalden artakalan imparatorluk ailesiyle birlikte apar topar
lanetli Amarna kentinden kadim başkent Memfis'e taşınacaktı
ulakların getirdiği şifreli mektuplara göre...

"Gün gelip de Kâfir Kralın Kör Hademesi'ne ihtiyaç duyacağımız
hiç aklımıza gelmezdi" demesi boşa değildi Zorba Haramheb'in...
Oysa daha geçen hafta gözlerine mil çektirmemiş miydi Apa-
Aton'un?

"Apa-Aton'muş" dedi gürleyerek... "Aton'un Apa'sıymış, hah..."

Kılıcıyla sağa sola hamle yaparak, etrafındaki eşyaları devirerek
haykırdı Haramheb:

"Lanet olası Aton'un değil, Kutsal Amon'un Apası olabilir senin
adın ancak! Lanet olsun Aton'a ve ona inanan kâfirlere!"

Elleri zincirlenmiş halde, sırtı kırbaçlanmaktan kan revan içinde huzura getirilen zavallı Apa'ya kurbanlık sunağında zorla diz çöktürmüşlerdi askerler...

“Bundan sonra resmi evraktaki ismin Apa-Amon'dur. Kâfir Kralın Kör Hademesi! Eğer hayatta kalmak istiyorsan, bu ismi taşıyacaksın. Memfis'teki kraliyet danışmanlarına, Başkâhin'e ve ülkedeki tüm rahiplerin temsilcisi Ulu Efendimize senin bir tövbekâr ve nadim olduğun haberini yazdık. Şimdi şu melun kent Amarna'daki tövbekâr tebaayı, kraliyet çocuklarını ve nedamet ehli akrabalarını toplayarak, derhal kadim başkentimiz Memfis'e doğru yola çıkacağız. Apa-Amon olarak görevin, Amon-Ra'nın yüksek affediş ve iltiması sayesinde hayatta kalmış tebaayı, imparatorluk haremni, çocuklar ve naipleri kraliyet nüfus kayıt ve bilgileri eşliğinde derhal künyelendirip, üç gün içinde yola hazır hale getirmektir.”